

† Ἐπισκόπου ΜΑΞΙΜΟΥ Μητροπολίτου
Γ.Ο.Χ. Μαγνησίας καὶ Δημητριάδος

Η ΟΜΟΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΠΙΣΤΕΩΣ ΜΟΥ

*«Πᾶς οὖν ὅστις ὁμολογήσει ἐν ἐμοί
ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων,
ὁμολογήσω καὶ ἐν αὐτῷ ἔμπροσθεν
τοῦ πατρὸς μου τοῦ ἐν οὐρανοῖς»*

(Ματθ, Ι', 32).

Κάθε καλὸν ἔργον ἀπὸ Θεοῦ ἔχει τὴν ἀρχὴν, τὸ μέσον καὶ τὸ τέλος!

Ὁ ὑποφαινόμενος μητροπολίτης, πιστὸν τέκνον, τῆς συνεχῶς εὐρισκομένης ὑπὸ ἀπηνῆ διωγμὸν καὶ πόλεμον ἀκήρυκτον, Ἐκκλησίας τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν Ἑλλάδος, ὑπηρετῶν ὡς ταπεινὸς ἐπίσκοπος εἰς τὴν ἱερὰν μητρόπολιν Μαγνησίας καὶ Δημητριάδος, κάμνω καθὼς ὀφείλω, γνωστήν, εἰς ὅλους τὴν ὁμολογίαν τῆς πίστεώς μου, ἡ ὁποία ἔχει περιληπτικῶς ὡς ἀκολουθῶς:

ΠΙΣΤΕΥΩ με πλήρη συνείδησιν εἰς τὸ Μέγα Ὄνομα τῆς Παναγίας, Ὁμοουσίου, Ἄδιαιρέτου, Παντοδυνάμου καὶ Ζωαρχικῆς Τριάδος. Αὐτοῦ τοῦ Ἀνάρχου Πατρός, τοῦ Συνανάρχου Υἱοῦ καὶ Λόγου· τοῦ ὑπὸ τοῦ Πατρός μόνου, ἐκπορευομένου Συναϊδίου Πνεύματος, τοῦ Μόνου Ζῶντος Ἀληθινοῦ Θεοῦ, τοῦ Δημιουργοῦ τοῦ σύμπαντος κόσμου!

Πιστεύω εἰς τὸ ἀγαθὸν Ὄνομα τοῦ φιλαγάθου Θεοῦ, τοῦ ιδρύσαντος χρονικῶς καὶ φιλανθρώπως, τὴν ἐπὶ γῆς στρατευομένην Ἐκκλησίαν Του, με ἀσύλληπτον, διὰ τὸν ἄνθρωπον ἐπισημότητα, κατὰ τὴν ἐπιφανῆ ἐκείνην ἡμέραν τῆς Πεντηκοστῆς, δηλαδή: **«τὴν Μίαν, τὴν Ἁγίαν, τὴν Καθολικὴν (=Οἰκουμενικὴν), τὴν Ἀποστολικὴν», τὴν Μαρτυρικὴν, τὴν κατὰ Ἀνατολὰς βλέπουσαν, Ἐκκλησίαν,** τῆς ὁποίας τὸ ἀψευδὲς κήρυγμα ἐπέδρασε σωτηριωδῶς καὶ ἠκούσθη ἐνθουσιωδῶς ἀπὸ τὰ ἀνά τὴν οἰκουμένην ἔθνη, εἰς ποσοστὸν μέγιστον. Τὸ εὐαγγελικὸν ἄγγελμα τῆς σωτηρίας τοῦ κόσμου, ποὺ διετρανώθη ὑπὸ τῶν ἀποστολικῶν χειλέων καὶ τῶν ἱερῶν γραφίδων αὐτῶν, ἐπαγγέλλεται ζωὴν ἀληθινὴν, ζωὴν αἰωνίαν, διὰ μέσου ὁμῶς θλίψεων, κόπων καὶ μόχθων πολλῶν, διὰ δοκιμασιῶν καὶ κινδύνων ὄχι μικρῶν, διὰ φρικτῶν μαρτυρίων καὶ θανάτων.

Αὐτὸν τὸν ἐν τριάδι ἅγια προσκυνούμενον Θεόν· κί' ἐγώ ὁ ἀνάξιος ἐκ σπαργάνων **λατρεύω**. Αὐτὸν ὀλοψύχως πιστεύω, ὁμολογῶ, μεγαλύνω καὶ ὑπηρετῶ ἐκ παιδὸς με τὰς ἀσθενεῖς πνευματικὰς μου δυνάμεις. **Αὐτὸν τὸν Θεὸν πιστεύω·** τὸν ἄπειρον, τὸν (ὑπὸ τοῦ φθείροντος τὰ πάντα, χρόνον), ἀκατάλυτον καὶ ἀναλλοίωτον, ὅπως τὸν ἐπίστευσαν καὶ τὸν διεφύλαξαν ὡς **«μαργαρίτην πολύτιμον»** εἰς τὰς ἱερὰς καρδίας των, οἱ πρὸ νόμου πατέρες, οἱ δίκαιοι καὶ μάρτυρες, οἱ θεόπνευστοι προφῆται καὶ εἰς τὴν συνέχειαν **πρῶτοι**, οἱ αὐτόπται καὶ μάρτυρες τοῦ Θεανθρώπου Λόγου, οἱ Χριστοκήρυκες ἀπόστολοι.

Πρὸς αὐτὸν τὸν μέγαν ὄντως Θεόν, τείνω κι' ἐγὼ ὁ ἁμαρτωλὸς τὸ ὄμμα τῆς ψυχῆς, ὅπως τοῦτο ἔτεινον οἱ χριστοφόροι μάρτυρες, ὅταν δι' Αὐτὸν καὶ τὸ ὑπέριμον ὄνομά Του, ἔπασχον. Πρὸς αὐτὸν τὸν ἀπανταχοῦ καὶ πάντοτε παρόντα εἰς τὸν αὐτὸν χρόνον καὶ καιρὸν, εἰς ὅλας τὰς γωνίας καὶ τὰς ἐσχατίας τοῦ σύμπαντος κόσμου, τὸν εὕρισκόμενον ἐν ἀπολύτῳ πληρότητι, ἀδιάστατον καὶ ἀπερίγραπτον Θεόν! Τὸν ἰσχυρὸν καὶ συγχρόνως Πανάγιον. Πρὸς αὐτὸν ἔχω ἐστραμμένας τὰς κόρας τῆς νοερᾶς μου ψυχῆς, τὰς διαθέσεις καὶ ἐπιθυμίας μου, ὅπως συνέβαινε μὲ τοὺς ἀποστολικοὺς πατέρας, τοὺς μεγάλους ἱεράρχας καὶ τῆς οἰκουμένης διδασκάλους, ὅπως μὲ μίαν λέξιν, συνέβαινε καὶ θὰ συμβαίη πάντοτε μὲ ὅλους τοὺς ἁγίους. Καὶ αὐτοὶ μὲν οἱ μακάριοι, μετὰ παρρησίας ἀκατακρίτου προσέβλεπον πρὸς τὸν ποιήσαντα τὰ πάντα ἐκ τοῦ μηδενός, Θεόν. Ἐγὼ ὅμως μετὰ τοῦ συνοδεύοντος δριμυτάτου ἐλέγχου τῆς συνειδήσεώς μου, ὡς συναισθανομένου βαθύτατα τὸ μέγα βάρος τῶν πολλῶν ἀτοπημάτων μου.

Πιστεύω εἰς τὸν Μονογενῆ Υἱὸν καὶ Λόγον τοῦ ἀθανάτου Πατρός, τὸν φέροντα ἀσυγχύτως τὰς δύο φύσεις, τὴν θείαν καὶ τὴν ἀνθρωπίνην· καὶ τὴν μίαν ὑπόστασιν τῆς ἀνεξιχνιάστου Θεότητός του. Πιστεύω εἰς **«τὸν δι' ἡμᾶς τοὺς ἀνθρώπους καὶ διὰ τὴν ἡμετέραν σωτηρίαν»** πτωχεύσαντα μὲ τὴν ἄκραν πτωχείαν καὶ τὴν ἄκραν ταπείνωσιν. Καὶ ὑπὸ τῆς ἀειπαρθένου Μαρίας τῆς Μητρός Του ἀσπόρως, ἀφράστως καὶ ἀνερμηνεύτως ἐνανθρωπήσαντα. Πιστεύω εἰς τὸν ὑπὸ Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου καὶ Βαπτιστοῦ, εἰς τὰ ρεῖθρα τοῦ Ἰορδάνου ποταμοῦ βαπτισθέντα· καὶ ἐκεῖ ἐγκαινιάσαντα βάπτισμα σωτηρίας καὶ ἀπολυτρώσεως διὰ τὸν ἄνθρωπον.

Πιστεύω εἰς τὸν κηρύξαντα εἰς τὸν κόσμον: **«αἰχμαλώτοις ἄφεσιν καὶ τυφλοῖς ἀνάβλεψιν, ἀποστεῖλαι τεθραυσμένους ἐν ἀφέσει, κηρῦσαι**

ένιαυτὸν Κυρίου δεκτόν» (Λουκ. Δ΄ 19). Πιστεύω εἰς Αὐτὸν τὸν χαρίσαντα εἰς τὴν ἀνθρωπότητα τὴν σωτηρίαν, τὸν ἀγιασμόν, τὴν λύτρωσιν, τὴν ἐλευθερίαν ἐκ τῶν προαιωνίων δεσμῶν τῆς φοβερᾶς ἁμαρτίας καὶ τῆς δαιμονικῆς πλάνης. Πιστεύω εἰς τὸν παθόντα ὑπὲρ ἡμῶν ἐπὶ τοῦ ξύλου τοῦ παναγίου καὶ ζωοποιοῦ Σταυροῦ, εἰς τὸν **«κρανίου τόπον»**. Πιστεύω εἰς Αὐτὸν τὸν ἐκ τῶν οὐρανῶν καὶ ἀπὸ τῆς γῆς, εἰς τὰ ἀνήλια διαμερίσματα τοῦ Ἰησοῦ κατελθόντα, διὰ τὴν ἀνεύρεσιν τοῦ πρωτοπλάστου παιδός του· τὴν σωτηρίαν αὐτοῦ καὶ τῶν ἀπογόνων του. Πιστεύω εἰς τὸν μετὰ αἰωνίου δόξης ἀναστάντα ἐκ τοῦ ζωοδόχου Αὐτοῦ μνήματος, τὴν τρίτην ἡμέραν, συμφώνως πρὸς τὰς παναληθεῖς θείας γραφάς. Πιστεύω εἰς τὸν νικήσαντα κατὰ κράτος τὴν ψυχοβόρον ἁμαρτίαν, τὸν πρωταίτιον διάβολον, τὸν ἐπακολουθήσαντα εἰς τὸν ἄνθρωπον πικρότατον θάνατον.

Πιστεύω εἰς τὸν φύσει ἀναμάρτητον Λόγον, τοῦ Ὁποίου ὁ παντεξούσιος ΛΟΓΟΣ, θὰ ἀναστήσῃ ὁλόκληρον τὸ ταλαίπωρον γένος τῶν βροτῶν κατὰ τὴν ἐσχάτην καὶ φοβεράν ἡμέραν τῆς παγκοσμίου κρίσεως. Πιστεύω ἐκ βαθέων καὶ ὁμολογῶ στεντορείως, εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ παντοδυνάμου Θεοῦ δημιουργίαν, τῆς φύσεως τῶν ἀϋλῶν ἀγγέλων, δηλαδή, τῶν ἐννέα ἐπουρανίων ταγμάτων. Οἱ ἅγιοι ἄγγελοι δὲν εἶναι δημιουργοί, ἀλλὰ δημιουργήματα τοῦ Θεοῦ! Πιστεύω καὶ βαθύτατα προσκυνῶ, σέβομαι καὶ τιμῶ, τὴν ἀρχὴν καὶ τὴν ἐλπίδα τῆς ψυχικῆς σωτηρίας μου, τὴν κυρίαν Θεοτόκον, τὴν Παναγίαν καὶ ἄσπιλον· τὴν ἀειμακάριστον, τὴν θυγατέρα, τὴν δούλην, τὴν ἀκηλίδωτον ἠγαπημένην Μητέρα τοῦ Ἐμμανουήλ!

Πιστεύω καὶ προσβλέπω πρὸς τοὺς ἐν οὐρανοῖς χοροὺς τῶν δικαίων, τῶν προφητῶν, τῶν ἀποστόλων, τῶν ἱεραρχῶν, τῶν χριστοφόρων μαρτύρων, τῶν ὁμολογητῶν, τῶν σημειοφόρων τῆς Ἐκκλησίας ὁσίων· καὶ

τῶν μακάρων ὀρθοδόξων χριστιανῶν, τῶν ἐπωνύμων καὶ ἀνωνύμων, τοὺς
ὁποίους ἠγίασε καὶ ἔσωσεν ἡ παντοδύναμος Δεξιὰ καὶ ἄπειρος ἀγάπη τοῦ
Θεοῦ· τοὺς ὁποίους θέτω ὡς ἀληθεῖς μεσίτας εἰς τὸν ὑπερουράνιον Θεόν,
διὰ τὴν σωτηρίαν τῆς ψυχῆς μου!

Πιστεύω ἀκλονήτως εἰς τὰ ἑπτὰ ἀγιώτατα καὶ ἐξαγιαζοντα τὴν
ἀνθρωπίνην ψυχὴν μυστήρια, τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας. Ἀποδέχομαι
-ἀδιακρίτως- τὰ εὐσεβῆ αὐτῆς δόγματα, τὰ ὁποῖα εἶναι ἀδιασάλευτοι
αἰώνιοι νόμοι τῆς, μαζὶ μὲ ὅσους ὅπου κατὰ διαφόρους καιροὺς
ἐθεσπίσθησαν ὑπὸ τῶν ἀγίων καὶ τῶν ἑπτὰ μεγάλων οἰκουμενικῶν,
τοπικῶν καὶ πανορθοδόξων συνόδων.

Κατασπάζομαι μὲ ψυχικὴν εὐφροσύνην καὶ χαιρετῶ μὲ ἀγαλλίασιν
καρδίας τὰς πανσέπτους, τὰς παναγίας εἰκόνας, ἦτοι: τῆς ἁγίας Τριάδος,
τῆς ἀγνῆς Θεομήτορος. Καταφιλῶ τὸ σύμβολον τῆς σωτηρίας τοῦ κόσμου,
τὸν τίμιον καὶ ζωοποιὸν τοῦ Κυρίου Σταυρόν! Ὡς καὶ τῶν ἀγίων ἀγγέλων
τὰς φωτοειδεῖς μορφάς, σέβομαι καὶ εὐλαβῶς προσκυνῶ.

Ὑποκλίνομαι ἱκετευτικῶς πρὸ τῶν εἰκόνων πάντων τῶν ἀγίων τῆς
Ἐκκλησίας. Προσκυνῶ αὐτὰς ὅμως τιμητικῶς· καὶ ὄχι λατρευτικῶς, καθὼς
οἱ ἐχθροὶ τῆς Ἐκκλησίας φρονοῦν δι' ἡμᾶς καὶ κακῶς διακηρύττουν. Τιμῶ
αὐτάς, καθὼς ἀπὸ μακρῶν αἰώνων ἡ Ἐκκλησία, διὰ τῶν ἱερῶν κανόνων καὶ
τοῦ Πηδαλίου τῆς, ὀρίζει. Προσκυνῶ τὰ ἅγια λείψανα!

**Ἀποδέχομαι μὲ ἱκανοποίησιν καὶ ἀδιάκριτον ὑπακοήν, κάθε τι
ὅπου αὐτὴ ἡ πάλλευκος Νύμφη τοῦ ὠραιστάτου Νυμφίου Χριστοῦ
ἀποδέχεται·** καὶ ὅ,τι αὐτὴ μακαρίζει καὶ μνημονεύει, τὸ ἐπικροτῶ μὲ
θαυμασμόν!

ΑΠΟΡΡΙΠΤΩ παντοιοτρόπως καὶ παραπέμπω εἰς τὸ πῦρ τὸ ἐξώτερον: «τῷ ἡτοιμασμένον τῷ διαβόλῳ καὶ τοῖς ἀγγέλοις αὐτοῦ», ὡς καὶ εἰς τὸ φρικτὸν **ἀνάθεμα** κάθε τι, ὅπου αὐτὴ ἀποβάλλει ἐκ τῶν πανιέρων κόλπων της· κάθε τι, ὅπου αὐτὴ ἐπιτιμᾷ. Καὶ αὐτὴ τιμωρεῖ διὰ τοῦ φρικτοῦ ἀναθέματος: αἰρεσιάρχας, αἰρετικούς, αἰρέσεις, σχίσματα, χάριν τῆς διαφυλάξεως καὶ τῆς σωτηρίας τῶν πιστῶν μελῶν της. Ἀρχὴ ἀπαραβίαστος δι' αὐτὴν εἶναι, ὅτι: οἱ ξηροὶ κλάδοι ποῦ ἀπεκόπησαν ἀπὸ τὸ δροσερὸν καὶ εὐκαρπὸν δένδρον τῆς Ὁρθοδοξίας νὰ ρίπτωνται εἰς τὸ πῦρ τὸ αἰώνιον.

Ἀπορρίπτω μετὰ βδελυγμίας τὸν παναιρετικὸν οἰκουμενισμόν, ὁ ὁποῖος ἐχαρακτηρίσθη ὡς «**ὁ Δούρειος ἵππος**» ὁ εὐρισκόμενος ἐντὸς τῶν τειχῶν τῆς ὀρθοδοξίας, ὅπου κατ' αὐτὰς τὰς ἡμέρας ἐμφανίζεται μὲ διαφόρους παραπλανητικὰς ὄψεις, δηλαδὴ θεωρίας. Αὐτὸς κατ' οὐσίαν κατέθαψε τὸν ἀνὰ τὸν κόσμον ὀρθόδοξον λαὸν τοῦ Κυρίου, μὲ τὰς βδελυρὰς συμπροσευχὰς καὶ τὰς ἐπαράτους βεβηλώσεις του, μὲ τὴν ἀνοχὴν καὶ τὴν συνεργασίαν, ὠρισμένων, ἀνὰ τὸν κόσμον «κληρικῶν», οἱ ὁποῖοι πολεμοῦν τὴν ἰδίαν τὴν Ἐκκλησίαν, ποῦ τοὺς ἀνέθρεψε καὶ ἀνέδειξε. Ἐπίσης καταδικάζω τὸν ἰσοβάθμιόν του, νεοημερολογητισμόν, ὁ ὁποῖος διήρесе τὴν μέχρι πρό τινων χρόνων, ἀδιαίρετον ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν εἰς δύο μέρη· καὶ διέρρηξεν αὐτῆς τὴν ἀρραγῆ ἐνότητα ποῦ εἶχεν ἀπ' ἀρχῆς. Ἀπορρίπτω συνάμα ὅλας τὰς καινοτομίας καὶ τοὺς νεωτερισμούς, ὡς πονηρότατα ἀποκυήματα τοῦ παγκακίστου διαβόλου, διὰ μέσου τῶν ὁποίων θὰ κολασθοῦν κληρικοὶ καὶ λαϊκοί, περιθάλλοντες τὸ κακόν.

Ὅμως εἶναι βέβαιον ὅτι: κατὰ τὴν μέχρι τώρα πορείαν τῆς ζωῆς μου εἰς τὸν κόσμον αὐτὸν τῆς ρευστότητος, ἔχω ὑποπέσει κί' ἐγὼ εἰς πολλὰ σφάλματα. Αὐτὰ δυνατὸν νὰ ἀναφέρωνται εἰς ψυχικὰς ἀδυναμίας, εἰς

ἀνεπιτυχεῖς διατυπώσεις καὶ ἀπαντήσεις εἴτε κατὰ τὰς συνομιλίας, εἴτε ἀπὸ δημοσιεύσεις ἄρθρων καὶ ὁμιλιῶν. Ἀκόμη εἶναι δυνατόν, τὰ σφάλματά μου αὐτά, νὰ περικλείωνται εἰς ἄστοχους ἐκφράσεις, εἰς τοὺς ἀπὸ στήθους λόγους. Πάντως εἶναι βέβαιον, ὅτι δὲν ὑπῆρξεν εἰς καμμίαν ἐκ τῶν ἀνωτέρω περιπτώσεων σκοπιμότης, ἀλλὰ μόνον παραδρομή. Δι' ὅλα αὐτὰ τὰ μειονεκτήματα τοῦ πνεύματός μου, καθὼς καὶ διὰ πλεῖστα ἄλλα, τὰ ὁποῖα διαφεύγουν τῆς μνήμης καὶ τῆς προσοχῆς μου, ζητῶ μετὰ συντετριμμένης καρδίας τὴν συγχώρησιν ἀπὸ τὸν Θεόν. Ζητῶ τὴν ἀμέριστον βοήθειάν Του, ὥστε νὰ μὴ ὑποπέσω καὶ πάλιν εἰς ἐπὶ πλέον λάθη, ἀπολαμβάνων ἔτσι τὴν ψυχικὴν ἐλευθερίαν μου διὰ τῆς ὁποίας θὰ σωθῶ.

Ζητῶ τὴν συγγνώμην ἀπὸ τὴν θεοδόξαστον Μαριάμ, τὴν ἀληθινὴν Μητέρα μου, ἀπὸ τὸν: **«μείζονα ἐν γεννητοῖς γυναικῶν»** Ἰωάννην τὸν Πρόδρομον· τοῦτον τὸν ἄσαρκον ἀρχάγγελον τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἐπουράνιον στρατηλάτην τοῦ Ἰησοῦ μου! Τὸν προσωπικόν μου κύριον καὶ ἄρχοντα, τὸν ἡγέτην τοῦ μοναστικοῦ τάγματος τῶν ὀρθοδόξων!

Ἐπικαλοῦμαι τὴν φιλόανθρωπον ἀρωγὴν τοῦ θείου ἀγγέλου, τούτου τοῦ ἀκοιμήτου φρουροῦ τῆς πολυωδύνου ψυχῆς μου, τοῦ ὁποίου τὴν ἀγάπην λυπῶ ἀδιαλείπτως μὲ τὴν ἀδιόρθωτον πολιτείαν μου, ὡς καὶ τὴν βοήθειαν τῶν θεοειδῶν ἀϋλων δυνάμεων, διὰ τὴν ἔστω καὶ ὑπὸ καθυστέρησιν τελοῦσαν εὐδοκίμησιν τῆς ψυχῆς μου.

Ζητῶ συγχώρησιν ὡς ὀρθόδοξος Χριστιανός, ὡς μοναχὸς μεγαλόσχημος, ὡς πρῶην καθηγούμενος γνωστῆς ἱερᾶς Μονῆς, ὡς ἱεράρχης γνήσιος τῆς ἐν διωγμῷ τελοῦσης Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, ἀπὸ κάθε ἄνθρωπον, ὡς καὶ ἀπὸ ὅλα ἀκόμη τὰ κτίσματα καὶ δημιουργήματα τοῦ Θεοῦ (τὰ ὁποῖα οὐδέποτε τὸν ἐλύπησαν), ὅπου δι' ἐμὲ τὸν ἀγνώμονα,

ὁ Μέγας οὗτος Πατήρ ἔφερε εἰς τὸ εἶναι, ὥστε νὰ τὰ θεωρῶ, καί, δι' αὐτῆς τῆς θεωρίας καὶ μελέτης, νὰ σπεύδω πρὸς Αὐτόν, τὸν Ποιήσαντα τὰ πάντα· καὶ τὸν Δοξολογῶ! Ἰδιαιτέρως ὅμως ἐπικαλοῦμαι τὴν συμπάθειαν, τὴν συγγνώμην· ζητῶ τὴν συγχώρησιν μὲ βαθυτάτην συναίσθησιν, ἀπὸ κάθε ἀπλοῦν χριστιανόν, ἀπὸ κάθε μοναχόν καὶ ἱερωμένον παντὸς βαθμοῦ, ὅπου ἐνδεχομένως - προσωπικῶς ἢ κατὰ γενικὴν ἔννοιαν - μὲ λόγους, μὲ ἐπιτιμητικὰς δεσμεύσεις ἀπορροεούσας ἐκ τῶν ὑπευθύνων ὑποχρεώσεων καὶ καθηκόντων μου, καθ' οἷονδῆποτε τρόπον καὶ διὰ τὸν ὁποιοδήποτε λόγον παρεπίκρανα, ἢ ἡδίκησα.

Ἀπὸ τῆς θέσεως αὐτῆς δηλῶ ὑπευθύνως ὅτι: **συγχωρῶ ἀπὸ τῶν μυχαιτάτων κόλπων τῆς καρδίας μου**, ὅλους ἐκείνους ὅπου σφοδρῶς μὲ ἐπολέμησαν εἰς τὰ τῆς Ἐκκλησίας ζητήματα καὶ ἐστράφησαν κατὰ τοῦ πνευματικοῦ ἔργου μου, ἀδικαιολογήτως, ἢ μὲ ἐλύπησαν, ἡδίκησαν καὶ ἐσυκοφάντησαν καθ' οἷονδῆποτε τρόπον· ποικιλοτρόπως δὲ διέβαλαν καὶ πνευματικῶς ἔβλαψαν, τόσον κατὰ τὸν παρελθόντα, ὅσον καὶ κατὰ τὸν παρόντα χρόνον. Συγχρόνως δὲ **διαβεβαιῶ**, κάθε καλόγνωμον καρδίαν ὅτι: ἀπὸ μακρῶν χρόνων, μὲ ἀναξιώτητα παρακαλῶ, τὸν πανοικτίρμονα Θεόν, ὅπως χαρισθῆ εἰς τοὺς τυχόν ἐχθρούς μου (ἂν αὐτοὶ ὑπάρχουν), διὰ μιᾶς εἰλικρινοῦς μετανοίας. Ἐπίσης τὸν καθικετεύω ὅπως: **μὴ λησμονήση** ὅσους εὐρέθησαν πλησίον μου, ὅσους μὲ ἠγάπησαν ἀδόλως (εἰς τὰ ἐπιτρεπτά ὅρια ποὺ χαράσσει ἡ ἅγια Ἐκκλησία), ὅσους μὲ ἐτίμησαν εἰλικρινῶς, μὲ ἐσεβάσθησαν ἐγκαρδίως καὶ ἐβοήθησαν παντοιοτρόπως. **Ἄς ἀξιωθοῦν τῆς Βασιλείας τῶν οὐρανῶν!**

Ἄλλωστε εἶναι εἰς ὅλους γνωστὸν ὅτι: ἡ συγγνώμη καὶ ἡ συγχώρησις, εἶναι κεφαλαιώδεις πράξεις. Αὐταὶ δὲ καθ' ἑαυταί, ἐξεπήγασαν ἐκ τοῦ ζωοποιοῦ Σταυροῦ, ἐκ τῶν παθημάτων, ἐκ τοῦ ζωοδόχου Μνήματος καὶ

τῆς ἐνδόξου Ἀναστάσεως τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ! Αὐτῆς τῆς ἀπὸ Θεοῦ δοθείσης συγγνώμης πρέπει νὰ εἴμεθα ὅλοι ταπεινοὶ ὑπηρέται καὶ λάτρες. Αὐτὴν οἱ πάντες πρέπει νὰ ἐπιδιώκωμεν καὶ δι' αὐτῆς νὰ πάσχωμεν, νὰ συνδεώμεθα καὶ ἀδελφικώτατα συνεργαζώμεθα ἐντὸς τοῦ ἀμπελῶνος τοῦ Κυρίου, ὁ ὁποῖος κατὰ τὴν σήμερον, **εἶναι σχεδὸν ξηρός, εἶναι ἀκαλλιέργητος!...**

Περαίνων τὴν παροῦσαν ἀναγκαίαν ὁμολογίαν τῆς πίστεώς μου, προσθέτω εἰς τὴν ἐναπομείνασαν μικρὰν αὐτῆς συνέχειαν, σὲ σχῆμα πρωθύστερον, τὰ ἀκόλουθα: **Πιστεύω** μὲ τὸν νοῦν, τὴν διάνοιαν, τὴν καρδίαν, εἰς τὸ ἀγιώτατον σύμβολον τῆς πίστεως τῶν ὀρθοδόξων, τὸ ὁποῖον ἀπαραλλάκτως καὶ ἀπαραχαράκτως κ' ἐγὼ πιστεύω καὶ ὁμολογῶ καὶ ἔχω τοῦτο ὡς τὸ σύμβολον τῆς ἰδικῆς μου πίστεως! **Πιστεύω** εἰς τὸ ἱερὸν καὶ θεῖον Εὐαγγέλιον, εἰς τὴν ἁγίαν γραφήν, τὴν παλαιὰν καὶ τὴν καινὴν Διαθήκην. **Πιστεύω** εἰς τὰς ὀρθοδόξους διδαχὰς καὶ συγγραφάς, εἰς τὰς ἀποστολικὰς καὶ πατερικὰς παραδόσεις. **Πιστεύω** σεβασμίως καὶ κλίνω τὸ γόνυ τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος πρὸ τοῦ ἱεροῦ Πηδαλίου, τοῦ ἐμπεριέχοντος τοὺς αἰωνίους, τοὺς μὴ ἐπίδεχομένους τροποποιήσεις, ἢ παρερμηνείας, νόμους τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ.

Κρατῶ δυνατὰ μέσα εἰς τὴν καρδίαν μου τὰ τρία μέγιστα αὐτὰ βιβλία, τὰ πολυτιμώτατα κτήματα τῆς ἀνὰ τὸν κόσμον ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας. Αὐτὰ εἶναι συμπερασματικὰ τὰ ἑξῆς:

Α') Τὰ βιβλία τῆς ἁγίας γραφῆς, τὰ ὁποῖα ἀπεδέχθη ἡ Καθολικὴ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία. Β') Τὸ πανίερρον βιβλίον τῶν παραδόσεων (τὸ διὰ λόγων καὶ ἐπιστολῶν ἀπαρτιζόμενον) καὶ Γ') Τὸ ἱερὸν Πηδάλιον, ἥτοι τὴν συναγωγὴν τῶν θείων νόμων τῆς Ἐκκλησίας, ὑπ' αὐτὸν τὸν τίτλον. Μὲ αὐτὰ ἐντάσσω καὶ ἅπαντα τὰ ἀνεκτιμῆτου ἀξίας θησαυρίσματα, δηλαδὴ τὰ

ἀκίβδηλα πατερικά συγγράμματα, ποῦ ἀπεδέχθη ἀσμένως ἢ πάντοτε ἐν ἀγίῳ Πνεύματι κρίνουσα καὶ ἀποφαινομένη Ἐκκλησία, τὰ ὅποια συμβάλλουν θετικώτατα εἰς τὴν ἠθικὴν ἀνάπλασιν καὶ τὴν σωτηρίαν τοῦ ἀνθρώπου.

Ὅλα αὐτά, μὲ τὴν πλήρη βεβαιότητα τῆς κατὰ Θεὸν συνειδήσεως καὶ τῆς ἀρτιότητος τῶν φρενῶν τῆς διανοίας μου καταγράφω αὐτὴν τὴν ὥραν καὶ ἐπικυρώνω μὲ τὴν ἰδιόχειρον ὑπογραφήν μου, εὐχόμενος διαπύρως εἰς τὸν Πανοικτίρμονα Θεόν, ὅπως: περιφρουρῇ καὶ διαφυλάττῃ πάντας ἡμᾶς ἐκ τῶν ἀναριθμητῶν παγίδων τοῦ ἀοράτου ἐχθροῦ καὶ τῶν ὀρατῶν τέκνων του, χαριζόμενος τοῖς πᾶσι, τὴν: **«καλὴν ἀπολογίαὶν τὴν ἐπὶ τοῦ φοβεροῦ Αὐτοῦ βήματος»** γενηθησομένην. Ἀμήν· Γένοιτο!!

Ὁ Μητροπολίτης Γ.Ο.Χ.

† Ὁ Μαγνησίας καὶ Δημητριάδος,

ἔξαρχος Θεσσαλονίκης καὶ πάσης Θετταλίας

Μάξιμος